

Љубавници /вечерњи/
Враћају се у кућу
Сламарици и небу

Стара кућа се руши
Пољупцем
А у сан долазе
Деца да подигну нов кров

СЛОВЕНСКИ КОРЕНИ

Љубиши Мишићу

У свом словенском врту
Скупљаш Карпате
А не верујеш души
Ни земљаном праоцу

Песма ти је побегла
И даље бежи
Јуре те само словенске љубави
И застарели стихови

Реч се утискују у срце
Бележи трајање
У дете

ПОВЕЉА

Добрила МАРАВИЋ

ДРУГИ ОБЛИЦИ

СЛИКА

Од свих тих дана небројивих,
као палетом нанесених у сећања,
у боре и све невидљиве поре
наших осећања, тек понеки нам се открије.

То се догоди када се неки дуго, сетно
пошени дан
распукне изненада. На слици се најпре
почну мењати обриси као приликом
набирања земљине коре. Затим се стану
издвајати неки саовим друпи облици,

који нам наместо сећања
понуде једну нову стварност.

Испод слике саздане од хармоније,
знања и осећања, почну избијати односи
и некаква кретања која су тек сад дошла
да ми се, као одсјај умрлих звезда, јаве.

Својом ћутњом стојим у мермерном облику
који ме прати.
То што ме иште човек поред мене
и земља испод мене, само је сен жудње несталне.
У мени се осећај јавља неким космичким трагом.

Ипак, ја не знам чиме се крећу моји дани:
серпентином или тобоганом.

ЧЕКАЈУЋЕ ВРЕМЕ

У тишини ходника
пруженог пред мирном светлошћу
фебруарског поподнева
чекам.
Разгубила бих се мало неким вежбама,
завршила можда текући посао.
Овако: стојим, пропуштам време
поред себе
не бих ли дочекала тренутак
у коме ће приспети, најзад,
особа која ми је потребна.
У доколици чупкам нити
са јакне, и притом се лепо осећам.
Код куће то вероватно не бих чинила.
Не бих извадила јакну из ормара
да из ње извучем неко
влаканце. На то не бих ни помислила.
Овде, у новом расположењу
неке откривене пријатности
посматрам себе оком фебруарског
сунца и радујем се дрвећу
црних грана
и његовом мирном расту.